

Xamôxét Moôm

Chuyến phiêu lưu ở Môngte Cáclô

Anh đếm kỹ lại một lần nữa - hai mươi sáu nghìn frăng! Anh nhớ là chỉ thắng có hai mươi nghìn thôi cơ mà! Anh đếm kỹ lại một lần nữa và bỗng hiểu ra: khi lấy lại tiền trong chiếc chậu anh đã lấy hết cả số tiền dành dụm được của người đàn bà kia. Cái chậu cây kia rõ ràng là thùng tiết kiệm của cô ta!

Trước khi cậu con trai Nicki đi Môngte Cáclô dự một giải quần vợt lớn, Henri Gácơ - một con người từng trải, lịch duyệt căn dặn con cách xử sự ở thành phố ăn chơi có tiếng này:

- Thứ nhất, đừng đánh bạc dù là quay số, bài tây hay trò ăn tiền nào khác. Thứ hai, đừng cho ai vay tiền; và thứ ba, đừng quan hệ với người đàn bà nào. Nếu con ghi nhớ những lời dặn này của ba, thì ba hy vọng là sẽ chẳng có gì xấu xảy ra với con ở đó.

- Con sẽ ghi nhớ lời ba - Nicki hứa.

Đề duy trì phong độ, ở Môngte Cáclô, Nicki giữ chế độ rất nghiêm ngặt, không uống rượu, không hút thuốc, đi ngủ sớm. Nhưng tới cuối cùng, khi tất cả các trận đấu đã ở sau lưng, anh

quyết định thử làm quen với cuộc sống của thành phố nổi tiếng mà anh được nghe nhiều này. Sau bữa tiệc chiêu đãi các cầu thủ, anh đến sòng bạc... Không, không thể rời Môngte Cáclô mà không thử một lần. Xét cho cùng thì anh cũng chỉ hứa với bố là ghi nhớ lời khuyên của ông... Anh rút từ túi ra một đồng một trăm frăng và rút rờ đặt nó lên số 18 - tuổi của mình. Trái tim anh đập rộn lên dõi theo cái vòng quay và quả cầu trắng đang nhảy tung tung như một con quỷ con. Nicki không tin vào mắt mình nữa khi quả cầu dừng lại ở số 18. Hồ lì đẩy cho anh một đồng quân nhựa (loại dùng khi chơi, kết thúc sẽ được đổi sang tiền mặt). Nicki không định chơi thêm, nhưng đúng lúc đó chiếc vòng lại quay và quả cầu lại dừng lại ở số 18.

- Anh lại thắng nữa rồi! - Ai đó kêu lên.

- Nhưng tôi có đặt gì đâu! - Nicki gạt đi.

- Thế anh không biết là hồ lì luôn để lại một quân nhựa từ lần thắng trước nếu anh không yêu cầu lấy luôn hay sao? - Lại một đồng quân nhựa được gạt đến chỗ Nicki. Đầu anh choáng váng vì hồi hộp. Chuyện, anh vừa thắng bảy nghìn frăng như đùa!

- Anh thật may! - Một giọng nữ vang lên sau lưng Nicki.

- Vâng, nhưng đây là lần đầu tiên tôi chơi!

- Bao giờ cũng thế. Anh cho tôi vay một nghìn frăng được không? Tôi thua sạch sành sanh cả rồi. Tôi sẽ trả lại anh sau nửa giờ nữa.

Nicki hào phóng chia cho cô ta một đồng nhựa đỏ.

Sau đó Nicki quay lại bàn. Lúc thắng, lúc thua và cuối cùng anh nhận ở quây đổi tiền hai mươi nghìn frăng. Một món tiền chưa từng thấy! Nicki chưa bao giờ cầm trong tay một món tiền như vậy! Anh giấu cuộn tiền vào túi và đã định ra về thì cái giọng nữ vừa quen kia gọi anh.

- Tôi đã nghĩ là lạc anh mất rồi kia đấy - Người đàn bà trẻ nói - Một nghìn frăng của anh đây. Rất cảm ơn anh. Anh đã giúp tôi rất nhiều.

Mặt đỏ như gấc, Nicki chăm chăm nhìn cô ta kinh ngạc. Anh đã nghĩ sai về cô biết bao! Và cha anh đã nhầm biết bao!

- Anh sao thế? - Cô ta hỏi.

- Thú thực tôi không ngờ là cô sẽ trả lại tiền.

- Sao anh lại nghĩ về tôi như thế? Chẳng lẽ tôi giống một ả lừa? Người đàn bà mặc một chiếc áo dài đen khiêm tốn làm nổi rõ tám thân thanh tú. Vật trang sức duy nhất của cô là chuỗi ngọc trai quanh cổ. Son phấn trên mặt rất vừa phải. Cô trông chỉ hơn Nicki ba, bốn tuổi. Cô cười cởi mở với anh.

- Chồng tôi đang làm việc ở Maroc. Anh ấy cho tôi đến đây thay đổi không khí ít tuần.

- Tôi chuẩn bị về đây - Nicki lí nhí.

- Sớm thế?

- À, sáng mai chúng tôi bay về Luân Đôn, tôi phải đi ngủ sớm.

- Giải mới kết thúc hôm nay, đúng không? Tôi đã xem anh thi đấu. Phong cách chơi của anh thật tuyệt vời và trang phục thi đấu rất hợp người.

Nicki là một chàng trai rất khiêm tốn, nhưng anh vẫn nghĩ liệu có phải người đàn bà này vay tiền anh chỉ nhằm để làm quen?

- Anh đã ăn ở quán Anh chưa? - Cô ta hỏi.

- Chưa.

- Anh nhất định phải đến đây! Hay ta ăn tối cùng nhau nhé? Ở đó có cả khiêu vũ. Thú thật là tôi sắp chết đói đây.

Nicki nhớ lời dặn của cha là không quan hệ với đàn bà nhưng chuyện này hoàn toàn khác. Chỉ cần nhìn là biết người đàn bà này thuộc tầng lớp tử tế, lại còn có chồng là nhân viên nhà nước nữa.

... Nicki rất thích quán ăn Anh. Họ dùng món trứng và bánh mì trắng, uống hết một chai sâm banh. Ăn xong họ nhảy và người đàn bà trẻ nói với Nicki rằng anh nhảy tuyệt vời. Điều đó làm anh thích và nhảy với cô ta cũng thú - Cô ta nhẹ bồng như bông. Đêm đã khuya, Nicki nói có lẽ anh phải về.

- Tôi cũng về - Người bạn của anh nói - Anh cho tôi quá giang taxi đến nhà nhé?

Hóa đơn tính số tiền hơi nhiều hơn Nicki tưởng, nhưng sau lần thắng bạc vừa rồi anh bất chấp. Họ vào taxi và cô ta âu yếm áp sát vào người anh. Nicki hôn. Cô ta có vẻ thích.

Khi họ đến khách sạn của cô ta, Nicki trả tiền cho taxi đi, nói rằng tiếp theo sẽ đi bộ.

- Anh có lên phòng em một tí không? Em muốn cho anh xem ảnh con em - Cô ta nói.

- Cô có con à?

- Vâng, một thằng bé rất xinh.

Nhưng họ chẳng xem ảnh đứa nhỏ. Cửa phòng vừa sập lại sau lưng họ là cô ta vít hai tay quay cổ Nicki và hôn mạnh vào môi. Chưa bao giờ có ai hôn anh nồng nàn đến thế.

“Anh yêu” - Cô ta thì thào. Lời khuyên thứ ba của người cha thoáng qua đầu Nicki rồi tan biến.

Nicki rất tỉnh ngủ, một tiếng động rất nhẹ cũng làm anh thức giấc. Ba giờ sau, anh tỉnh dậy và không nhận thức được là mình đang ở đâu. Trong phòng sáng lờ mờ nhờ ánh sáng hắt ra từ buồng tắm. Bỗng anh nghe có ai đó đi trong phòng. Đó là người bạn gái mới quen của anh. Thoạt tiên, Nicki định gọi nhưng dáng vẻ lạ lùng của cô ta khiến anh dừng lại. Cô ta di chuyển rất thận trọng, cứ như sợ làm anh thức dậy. Nicki không hiểu cô ta định làm gì nhưng rồi bỗng hiểu ra. Vừa nhìn để chắc là Nicki không tỉnh dậy, cô ta tiến lại chỗ cái ghế có treo quần áo của anh và cẩn thận thò tay vào túi áo comple. Cô ta lấy từ đó ra cả tập tiền mà anh đã thắng được, treo áo comple vào chỗ cũ, thậm chí còn phủ chiếc áo somi lên làm như chưa từng ai đụng đến nó. Cô ta đứng

lưỡng lự một chút như để nghĩ xem tiếp theo làm gì, sau đó đi lại phía cửa sổ. Trên chiếc bàn con cạnh cửa sổ có một khóm cây cảnh được trồng trong một chiếc chậu sứ. Người đàn bà nhấc khóm cây lên rất dễ dàng, bỏ tiền xuống đáy đôn và đặt hoa vào chỗ cũ. Một chỗ giấu tuyệt vời! Chẳng ai nghĩ ra có cái gì dưới khóm hoa. Sau đó, cô ta vun sửa đất trong đôn rồi thở dài nhẹ nhõm trở lại giường chui vào dưới chăn.

- Anh yêu - Cô ta thì thâm âm yếm nhưng Nicki tiếp tục thở sâu như vẫn đang ngủ say, nhưng thực ra anh đang giận sôi lên. Té ra cô ta chỉ là một con điếm, và đã dắt mũi anh như một thằng ngốc! Nhưng tiết mục này không xong đâu!

Một ý nghĩ lóe sáng trong đầu Nicki: Trong trò chơi này sẽ có hai người cùng chơi! Cô ta ăn trộm tiền của anh, anh sẽ trộm lại. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Anh nằm im chờ nữ tặc ngủ say. Anh cảm thấy phải đợi đến hàng thế kỷ cho đến khi tin rằng cô ta đã ngủ say như một đứa trẻ.

- Em yêu - Anh khẽ gọi để thử. Không trả lời. Nicki nhẹ nhàng trườn ra khỏi giường, đứng khoảng một phút để kiểm tra xem “bạn gái” của mình có dậy không. Sau đó nhón chân đến chiếc bàn có chậu cây. Anh thò tay vào và sờ thấy những tờ tiền, tim đập rộn lên. Anh từ từ, từ từ rút tiền ra. Sau đó anh vừa nhìn người đàn bà, vừa để khóm hoa trở lại chỗ cũ, sửa sang lại đất xung quanh. Suốt thời gian đó, anh luôn chú ý xem cô ta có thức

dậy không. Người đàn bà không động dậy lần nào. Nicki bèn đến ghế treo quần áo của mình, rút tiền vào túi áo complê và nhẹ nhàng mặc đồ.

Anh không xỏ giày, định đi chân không ra hành lang. Khi anh mở cửa thì nó kêu kệt lên. Người đàn bà tỉnh giấc, ngồi dậy.

- Ai đấy? - Cô ta hỏi.

- Anh đây, em yêu - Nicki trả lời - Đã sáu giờ sáng, anh phải đi đây.

- À, em quên mất đấy - Cô ta ngáp và lại đổ xuống gối - Hôn tạm biệt em đi.

Nicki cúi xuống hôn cô ta.

- Anh là một cậu bé đáng yêu và một người tình tuyệt vời! Chúc đi đường may mắn! - Cô ta nói.

Bây giờ thì Nicki bình thản đi giày và ra khỏi khách sạn.

Trên taxi ra sân bay, Nicki nảy ra ý đếm lại số tiền thắng được.

Nhưng cái quỹ gì thế này, trong túi anh, có đến hai mươi sáu nghìn frăng! Anh đếm kỹ lại một lần nữa - hai mươi sáu nghìn frăng! Anh chỉ thắng có hai mươi nghìn thôi cơ mà! Anh đếm kỹ lại một lần nữa và bỗng hiểu ra: khi lấy lại tiền trong chiếc chậu anh đã lấy hết cả số tiền dành dụm được của người đàn bà kia.

Cái chậu cây kia rõ ràng là thùng tiết kiệm của cô ta!

Nicki bật cười ha hả, sau đó lặng nghĩ: Từ tể ra thì cần phải trả lại tiền cho nữ chủ của nó. Nhưng làm sao tìm được cô ta? Nicki

không biết cô ta tên gì; địa chỉ và khách sạn nơi họ nghỉ qua đêm cũng không biết. Anh không thể trả lại tiền ngay cả khi muốn thế.

- Thôi, cứ để cô ta tự trách mình - Rốt cuộc anh tặc lưỡi với cái thở dài nhẹ nhõm. Đã sắp đến giờ máy bay cất cánh...

Chuyến phiêu lưu ở Môngte Cáclô

Xamôxét Moôm (Anh)